

Lénárd Ödön

Reggeleim

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Lénárd Ödön
Reggeleim

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzet elektronikus változata. Az elektronikus változat a Piarista Rend Magyarországi Tartománya engedélyével készült. A könyvet lekipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más jog a Piarista Rend Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

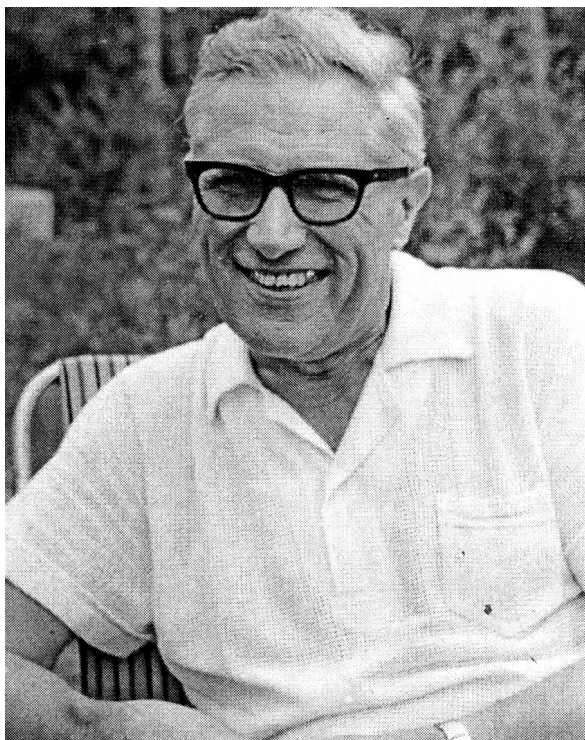
Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Bevezetés	4
Reggeleim	5

Bevezetés

Lénárd Ödön *Reggeleim* című verse a Gyűjtőfogházban született 1972–1977 között. A cigarettapapiroson kihozott versek között maradt meg. A börtönverseket szabadulása után folyamatosan „leírta” egy öreg írógéppel, hogy mások számára is olvasható legyen.

A fényképek egy évvel később, 1978 nyarán készültek a kismarosi faház előtt, ahol akkor lakott. A verset és a fényképeket ő maga örömmel illesztette össze. A fénykép-vers összeállítás csak néhány példányban készült. A Lénárd Ödön hagyatékában fennmaradt példányról Timár Ágnes és Haris László fotóművész közös munkával készítette el karácsonyi ajándéknak ezt a faksimile füzetet 2005. év adventjén.

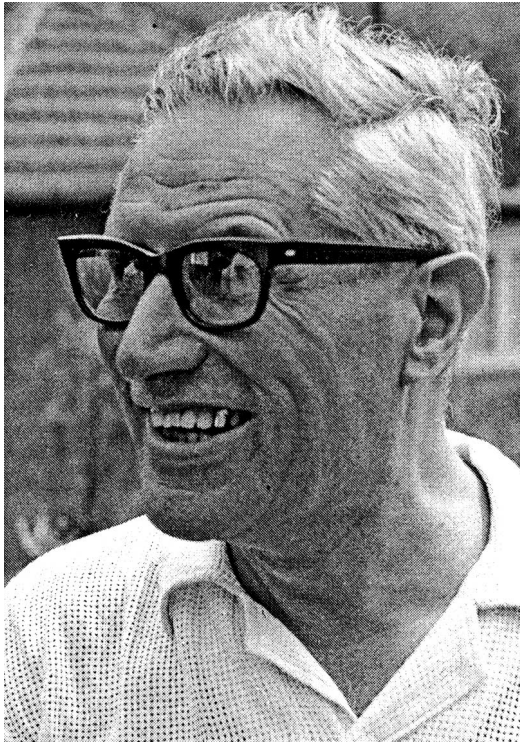
Reggeleim

Én úgy serkenek minden reggel,
érezem, hogy csak most indult el
a ritmus bennem, s a szívverés,
s a vizek fölül még szállni látom
a Lelket, ki itt járt hajnaltájon,
s belénk lehelte az ébredést!

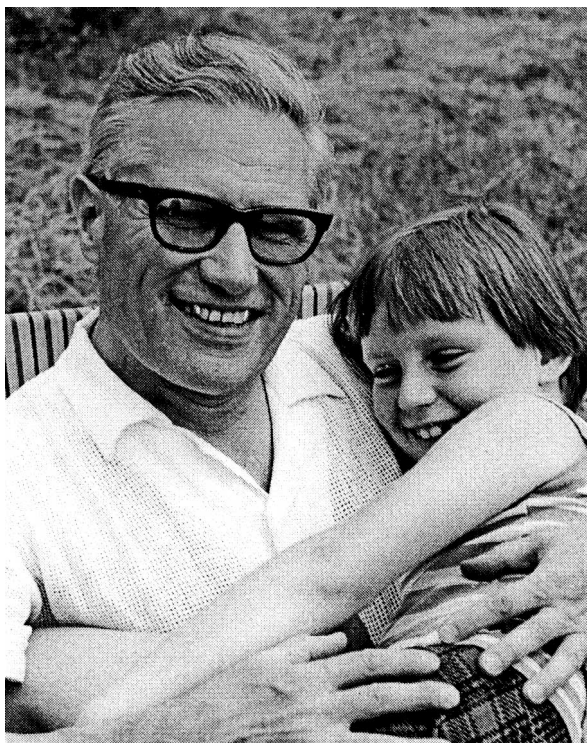
Vázáimból sorra kidobálok
minden tegnap-még-szép-volt virágot,
csak most bimbózik az igazi!

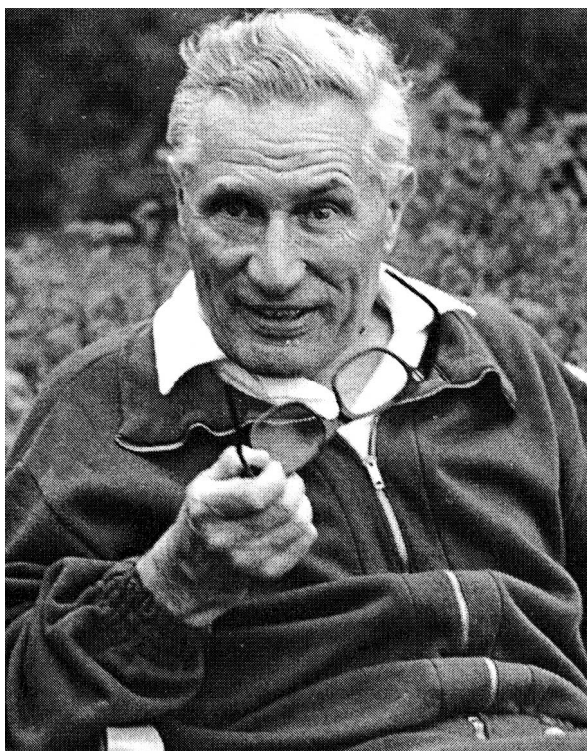
Ma telek meg én is ötlettel, verssel,
ma lesz belőlem ember, végre ember,
s nem az a fonnyadt tegnapi!

Az oldalban is csupa bimbót lelek,
s nem mocskolják be dögök, legyek
a fenyőzamos levegőt;

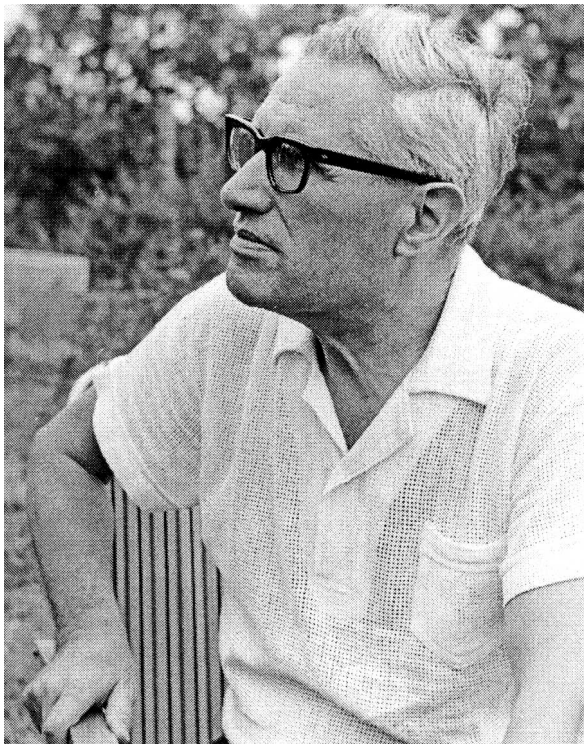
s mind olyanok lesztek, leszünk,
mi már tegnap meghalt, megszűnt,
de itt élt az első bűn előtt!

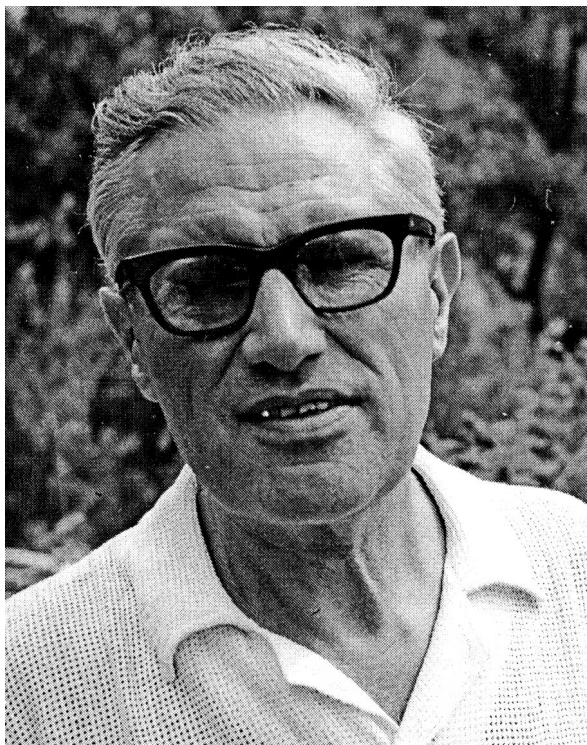
Nekem minden reggel harmatos,
a szellő kacagva rám csapdos,
s én, szemem nyitva, visszanevetek:

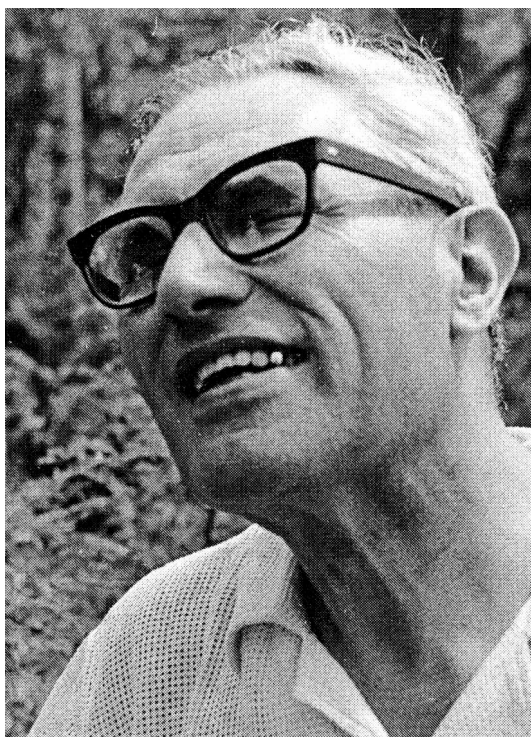
ma meglesem a harangvirágot,
s ha kisimulva kéklik, tátog,
a lét tündére ott lebeg!

Aztán dél lesz, forró, bágyadt,
fölégetnek maró dühök, vágyak,
harangvirágról szó sincs már;

s mire az est kapuja megcsikordul,
s az első csillag fölénk kifordul,
szívem már csak irgalomra vár!

Dehát mért szívódik fel a harmat,
a virágok mért fonnyadnak,
s mért törik meg szívemben a tüzes bor?
S ha szólt reggel a Veni Sancte,
mért lesz abból mégis este,
mért lesz mindig Confiteor?

974. július

978. július